

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İBRAHİM LİNGİLİ

Şahitsiz Vakitler

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

Ebubekir Eroğlu 1950'de Malatya'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. 1970'li yıllarda şiir yazmaya başladı. Kamu görevlisi olarak çalıştı. Bir gazetede haftalık deneme yazıları yazdı. Eroğlu'nun ilk şiirlerinde çağımıza özgü bir tedirginlik, romantik bir çizgide belirginleşir.

Ebubekir Eroğlu, şiirleri, şiir üstüne yazılarıyla olduğu kadar, *Yönelişler* (1981-85 arasında 43 sayı) dergisiyle de şiir atmosferinin canlı ve belirgin tutulması yolunda önemli çabası olmuş bir şairdir.

Eserleri: *Kuşluk Saatleri* (1974), *Kayıpların Şarkısı* (1984) ve *Yirmidört Şiir* (1991) isimli şiir kitaplarının yanı sıra, *Sezai Karakoç'un Şiiri* (1981) üzerine önemli bir incelemesi, *Yenileme Bilinci* (1988), *Sevap Defteri* (1992), *Modern Türk Şiirinin Doğası* (1993), *Sabit ve Değişken* (1994), *Muğlak Ölçekli Harita* (1997), *Kelimeler Çınladıkça* (1997) isimli deneme ve inceleme kitapları var.

Ebubekir Eroğlu gerek şiirlerinde gerekse deneme yazılarında insanı ve hayatı sorgular hep: İnsanın bu dünya içindeki yerini. Bir romantiktir...

*Ebubekir Eroğlu'nun
YKY'deki öteki kitabı:*

Modern Türk Şiirinin Doğası (1993)

Ebubekir Eroğlu

ŞAHİTSİZ VAKİTLER

Şiir - 96
ISBN 975-363-894-9

Şahitsiz Vakitler / Ebubekir Eroğlu

1. baskı: İstanbul, Ağustos 1998

Kapak Tasarımı
Faruk Ulay-Kaan Savul

Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 1998
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23

<http://www.ykykultur.com.tr>

e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr

[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)

twitter.com/YKYHaber

[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

- 7 • Feragat
- 9 • Mesafe
- 12 • Bir Kilit Bir Anahtar
- 14 • Duvarın Yıpranışı
- 16 • Duvarın İki Yakası
- 19 • Arzu
- 20 • Beslenme
- 24 • Mola Yerinde
- 26 • Girdap
- 28 • Bir Vakit Gölgede
- 29 • Köklerin Çağrısı
- 34 • Görücü
- 36 • İma
- 38 • Baharın Sessiz Sireni
- 41 • Cesaret
- 42 • Bâbîâli'nin Üç Dönemi
- 47 • Buluşma

FERAGAT

terketmek için de güç gerek
dalından ilk ve son kez ayrılmak için
bayıltan olgunluğuyla bir meyvenin
ihtiyaç duyduğu kadar olsa bile

zayıflığı çağırınca bedenin
bir takati, içten dışa gelişen
terkediştir çünkü dönüşen
yeniden yüklenmeye

akşam omuzdan aşağı bastırarak
çökertmeye kalkıştığı günlerde
bir fırtına çıkmadı mı yol açmadı mı
“bana göre değil” dediğin gece

serazat derdi gözücuyla bakanlar
tezcanlılığa yakıştırarak her hafifliği
ordana oraya atlamayı boşvermişlik sınırları
çok görürlerdi bir ara dinlenmeyi

yük çağırılmaz kendiliğinden gelir
ne ayrılık boşverıştır ne inziva
ilk fırsatta dönmeyi düşünürken
yüklenmek ne ister feragat ne sorma bana

zamanı pay ederken serazat adımlara
geçmişinden sıyrılmış bağlarını bırakmış
biri karşılar ağırlardı beni
hiçbir şeyi hafife almayan ama aslında
birden çıkagelmiş ve çağırmış gibi

yüklenmek mi feragat mi
güç isteyen hangisi
yükü ölçerek mi bilmem
çözerek mi yetersizliği

yine de besbelli feragatin
tatmadığım bir takat istediği

MESAFE

belki de biz bir şey yapamadık

salıyor hâlâ gölgesini
yol diye içine düşülmüş dolambaçlar
yere sağlam bastığımız gün
uyku yenildi diye düşünür
bir hayat kaldığına kuvvetle inanırken
atılmak için can atan ayaklara
“dur” diyen bir his aniden fırlıyorsa
zaptedecek kim vardır
gevşedikçe ele gelen
gerildikçe kaçan sicimi

ilk günkü gibi duruyor koyuluğu
ben varsam ışık da var diyen gölgenin
ama ölüm bekliyor dört dörtlük tedaviyi
niyetle netice arasında
vaktiyle bulduğumuz gibi

gel bir nefes al kardeş
fazla dert etme
biz ölmeden bu mum erir
tükenir diye

binlerce yıl önceki
 ince ışııyla yarılan
 bugün lastik yuvarlağa sarılan
 bir pedala büzülen mesafeye karşılık
 bize kalmış olsa da yeter
 yalnız doğduğu yeri doyuran
 dıştan bakınca kamçılaman
 içten nabız gibi atan mesafe fikri

“basılmamış yolları budur” deyip ormanın
 geçerken patinaj yapıyor artık
 sükûtuna razı olarak
 çekilmiş okyanus kıyıların
 oluk oluk taliplileri

bir nefes al kardeş
 fazla dert etme
 biz ölmeden bu mum erir
 tükenir diye

daha şekillenmeden dillenmeden biz
 kimi cezbettiler seslediyse
 geceye kadar kıpkızıl fecri
 fecre kadar geceyi getirenin
 sık dallar arasındaki titrek ışığı
 fer verdi yeni bir dil verdi de
 varlığı hatırası özlemiyle
 yola baş koyan göz kestiren
 arzusunun mumu alev aldı

ince ışııyla yarıldı gölge
 bir nefes al kardeş gel artık
 biz ölmeden eriyip tükenecek
 bu mum diye dert etme

BİR KİLİT BİR ANAHTAR

şahitsiz vakitlerde
inşirahıyla geldi de kalbin
bir anahtar koydu önüme
bakir soruların senin

farkedince içine girdiğini
belasını bulmamış bir hercümercin
“bu nasıl meclis” dediydin hani
“umurlarında değil sözün mahremliği
yürekten gelmeyen sorular;
pash kilit
bir ses diyor ki: Ya hu
çek git”

şöyle bir baktıydın yakası yırtılmış ağızlara
kederle döndüydün oradan oraya
mahrem söze bir yer bulmaya

açık ettiklerin senin bir soru bugün
perdeler ardında gördüğün
bekâreti eksilmez cevabı verilmekle
yarışı sürdürse de farfara ağızlar
onlar kilit dese bende anahtar
yok edemez onu bu dizginsiz hengâme

“zaten cevabıyla birlikte mayası tutar
değdiği her yüreği sarsarak doğar
bir soru” dediydin “içten ve hakikiyse”

tat veren hışırtısıyla geldi
otlara sürünerek geçen bir derenin
bazan kilit oldu bazan anahtar
bakir soruların senin

yitiği bulduğundan çok olmalı insanın
ki sonu gelmiyor aramanın

DUVARIN İKİ YAKASI

1

fani varlık halinde görünmeden biz
önce de ölüm vardı

söylemeye kimin dili varır
beklemeden karşılanmayı
bugün de kamçılaman güçlü kılan
her ihtiyaç gibi bizi
uzaktan kollayışla sınıadığını

görüntüsü kulağa seslenen
bir pençe orman ıssızlığında
ışiteni olmayan bağırışlarda
bazan gemiden atlayış ummanında
göreni görünmeyen
gösterdi iki yakasıyla sınırı

hayatın ona denk dünya kadar
hiçlik de denilen bugün
ârâfı terke yöneldiği sınırda
titreyip durdu da terazisi
eceliyle söyleşen varsa anlar dilini
biri dıştan gelen biri içten yükselen
iki ateş arasında
yüreğin şüphesi tedirginliği
ama keskin erimez vazgeçmezliği
ısrarı kaldı
ulaşmak için başka bir hayata

buraya kadar sarıp sarmaladı
ölümsüzlüğü ve kökündeki hayatı

2

bir kez uçan kuş
tuzağı ve kafesi varsın unutsun
hayat sahibi kimse tatmamış olsun
geçip gitmiş olanlardır uyaran
ölümsüz olanın nektarıyla
gelip geçmekte olanları

ARZU

imrendiğimi düşünüp kınıyorsunuz
başı taş ve yosun tuttuğu halde
gümüşten bir ip gibi akan dereye

sadece bir kez görmüş gibiyim
hâlâ berraklık ve bereket bulacağım
dönebilsem çıktığı yere

can taşıyor desem mazurum
ışığa cevap olan yosunun
bakarak şahitliğine

hiçbir yere ulaşmaz diye şaşıyorsunuz
ısrarla ince izini sürdüğüm
bir nefeslik buharıyla şu dere

kalamam gideceğim
hiçbir zaman varamaz deseniz de
ilk görüşte vaadettiğine

BESLENME

orman görüntülerle besledi bizi
 aşmak üzereyken bir tepeyi
 bazan yarı ıııklı korku dolu
 bazan yapışkan ama uçucu
 tahminleri yıkışı tahminlerin
 yetti
 başımızı dik tutmaya göğsümüzü pek
 menzillere işaret oldu
 parıltısı vaadkâr sürprizlerin

yorgun olmak dert değil artık
 sabahları aradan sızan aydınlık
 öğlenleri nemli kuytular
 besledi de tahmin ve sürprizleri
 bizden yana birbiriyle yarışır gibi
 rüya verdi de uyku verdiği kadar
 evvelce geçip gidenlerin izleri
 bize kuvvet olan bir şeikle girdi

zırhımızdır bir kez ele girip de
 düşmeyen kalemizdir artık
 geceden tat taşıyan taşıran
 gündüz gözüyle
 “gökteki yıldızın biri benimdir
 biri benimdir” diye
 ayrılığı kavuşmayla bağdaştıran
 türküdeki yalnızlık

görünüşe kalsa bel bağlamıştık
 levh’ür resme papamundaya atıflarla
 tepede durarak uzun uzun
 harita okuyuşuna senin hesaplar yapışına

gerçekteyse dostum
 (sence değil mi)
 denizin serbestçe yol verdiği
 mesafe aşan dalgalar gibi
 uyanık bırakan oynak rüzgârın
 sarsılmaz güvenine dayandık

geçip giderken biteviye
kılavuzluğunu sağladın ya yeter
canyoldaşım
uzakken uzaklığıyla ürkü veren
yaklaştıkça heybeti artan yaklaşıırken
büyük dalgaların açtığı engin vadede
yürekte ısıyan küçük kıpırdanışların

hazinesi dopdolu hayat ormanında
bağlılık müstağni kıldı
yokluk mülküne daldım
vermekle kaybetmeyeceğiniz şeyi aldım
allahın otağ kurduğu virane gönül sahipleri
geçip giderken biteviye
açlığıma iyi gelir diye
kovansız arıların doğal verimi gibi
dökülüp saçılmış mirasınıza bakarak
gerçi “yoksulluk ne ki”
dersiniz “ölümden öte”
bir zamanlar yaşıttım olan ama ulu ama uzak
izleriyle ruh akrabalarım

MOLA YERİNDE

1

bir ırmağı tutarak geldim buraya
 az kalsın dilim sürçecek
 “dik” diyecektim öyle yorucu
 adım attığım halde aktığı yöne doğru

ne düz diyebilirdim ne pürüzsüz
 ne söz verebilirdim rahat bir yolculuğa
 “siz kalın” dediysem daha orada
 içim elvermediyse bundandır çağırmaya

2

şafağın atışıyla damlayan herkes
 çok geçmeden tanıyor birbirini
 bir hengâme bile varken hesapta
 yüzler aydınlatıyor yüzleri

yola yorgunluğa sıra gelmeden
 şecere okumaya gerek görmeden
 – sen ha!

– demek burada!

– ya hu sen de mi?

sürprizler ısıtıyor mola yerini

enisonu kaybettirmez dostum
 bu yol bu yorgunluk bu reca
 başta bulan hiç kimseyi
 kayıp hanesinde komaz sonunda
 sürdüğüne aklına ne güç ne çelimsizlik gelenin
 silinmeye yüz tutmuş izlerini

GİRDAP

1

girdabın köpüğü tutar insanı
 volkanın lavı
 gitmekle kalmak arasında
 dünyayı nisyana yollamışken
 bir emir etkisiyle öğütler
 biraz daha orda durmayı
 kafadan kovmakla kovmamak arasında

diyelim lav uzaktadır
 çaresi içindedir ama girdabın
 çözemezsin bağlarını
 mekânca uzaklıkta ısrarlıyken
 hem çeker hem davet eder bakakalmayı
 kalmak kurtulma düşünüy besler
 boşluk doğurur düşünmek uzaklaşmayı

2

imkânsız oluşu değil mi
 bağlayıp bırakmayan bizi
 mutsuz birini mutlu yapacak ne varsa
 dokusu gevşemiş şu hayhuy arasında

mümkünler sıradandır
 kolayına ne gelse ona kapılır
 girdabın öyle bir yanı var ki
 meydan okur sıradanlığa

imkânsızın çekiciliği
 araya aşılmaz mesafe gerdi
 hem lava benzer hem girdaba
 yalnız büyüü yeter oyalanmaya

BİR VAKİT GÖLGEDE

bir vakit gölgede uzanıyorum
sanırlar ki bunda bir heves buluyorum

yorgun beden dinçlikle oynaşınca
bekanın köpüğü kabarıyor da

varlıkların zarfı hafifçe yırtılıyor
hâlâ adı konmamış duygular uyanıyor

hükmettikçe görüntü şöylece göz atışıma
dönüşüyor o nazar saygı dolu bakışa

zarfı yırtan her şeyi demlenmiş buluyorum
gölgesinde bir vakit uzanıyorum

KÖKLERİN ÇAĞRISI

üçü de oturmuştu öğle sığağında
asmalı bir çardağın altında

biri dinlenmek üzere gelmişti
dinçliğe çalışıyordu gücünün tükenişi
iş yapmış olmanın doygunluğuyla

vaktin ölüşü diriltiyordu ötekileri

“boşuna dikmiş olmayasın
elindeki körpe fidanı” dedi öteki

ardından ne gelecek diye baktı ilki

“yağmur akli estiğince iniyor artık
bahar nerdeyse hep gecikiyor
akla gelir miydi görülmüş şey mi
şaşırdılar sanki vakitlerini

her yıl şuraya konan kuşlar
ses vermeden geçip gidiyor
kuruyup göçtü de barınakları
unuttular bize uğramayı”

“çağıracaktır” dedi ilki
onlardan çok bizim için
çağırılmadan geleceği düşünülen
tayin edilmiş vakitleri”

“kısa keseyim” dedi öteki
“boşuna dikmiş olmayasın diyecektim
elindeki taze fidanı
çorak bir yerdir burası”

“doğuran da o ya niyetimi
uykularımdan eden” dedi ilki
“çölleşme toprağı kemirirken
ve bize gereken cesareti
eritip tüketmeye kalkarken
uzaktan işaret etti
gündüzleri kamçılayan geceleri dürten
kimseyi tedirgin etmeden
gizlice verilen bir öğüt gibi”

(üçüncüsü külü dökülsün diye
sigarasına parmağıyla vururken
konuşma sırası kime gelmişse
o yana bir bakış atmakla yetindi

ona sözden ne sıra ne yankı geldi)

“
“ “

toprağın dayandığı bir şey mi vardır
yoksa kapıp koyuverir mi kendini
gençlik günlerimizin bizim
dizginsiz esini gibi

içten diri dıştan uysal fidanın
kavrar köklerini koynuna alır
derininden kabarcıklar çıkarır
uzatıp uçlarına yardım elini

kurumuş çölleşmiş görünse de
elin ermediği gözün görmediği yerlerde
abıhayattan olma feyze çağırır
umuttan el çekmişleri

ışığı nisyana isyan eden
bir his parlarsa içinde
etraf karardı diye
dalgalar kabarır benliğin öz evinde
izahsız bir güç doğar şaşırtır
hayretlere boğar yorgun yüreğin
“tükendim artık” dediği yerde

tükeniş ne ki bir yürek için
tazeleniş kapısı sarsılmayan güvenin
dalğanın ışığın ve oynak her şeyin
bağrında dirilmesiyle

GÖRÜCÜ

yalnızca bir kez gördüğüm bir şey var
 düşte mi çıplak gözle mi
 yerini bile unuttum şimdi
 geçip giden onca zamana rağmen
 öylesine güçlü çıktı ki
 öteki tarafa çekti beni

eskiler gönül gözü derdi
 az kişi mi dirsek çürüttü çileye girdi
 bir kez elde etmek için onu
 sonra da kapandığına şahit olmasın diye
 unutmaya çalışıp gördüklerini
 az kişi mi örttü kötülükleri

derken
 çıplak göze övgü dönemi geldi
 herkeste bir çifti var ya
 yüce değil kimseninki
 ona çarpan her şey meşhudum değil
 aynı gölge aynı ışık altında
 aynı parlaklıkta kötüsü ve iyisi
 çok şeyi gördüm ben de herkes gibi
 eksik kalanlar için kameralar yetiştirdi

göz hiç devreden çıkmadı gerçekte
 eskilerin gördüğüne gösterdiğine
 kameraların kaydettiğine
 kendine has gizli bir yolla yansıyan
 bir şey görünüyor yine de
 renk dönüşümüyle resimlerde
 ressamların ışık zevkinde
 yalan olmasın diye titriyorum
 benziyor eskilerin dediğine

İMA

özü açık kalblilik olan ne varsa
 önümdeki boşluğu ona terkettim
 bir bakışıyla ben arasında
 taht kuran mesafeyi
 aldım kapalı yerlere serdim
 teklifsiz yakınlık ve dostlukla
 orada bildiğince geziyor şimdi
 gözün yüz çevirdiği şeylere inat
 örtüler altındadır güzelliği

şöylece bir geçip giderken
 görme fırsatını geri çeviren
 çevrilmiş bakışaysa hükmeden ima
 tahmin eder olmayıp bilerek
 kulaktan duymuş olmayıp görerek
 avlanmış olmayıp yetiştirerek
 apaçık bir şeyi gizler aslında
 açık kalbliliğin onsuz edemediği
 örtüsü altında duran her şeyi

çocukken afacanlıkla tanırdım
 görüşüme engeller koyan dünyayı
 dediğine göre bilgi ondaydı
 boş gurur da
 o beni anlar geçinir
 çıplak bir hakikati yollardı bana
 ben onu ne iyi anlardım

sıçrayıp duran imasıyla
 yüreğini de açardı bana
 üstelik herkesin arasında
 herkese yaptığından fazla

BAHARIN SESSİZ SİRENİ

kış emzirdi meyvelerin
günü gelince hayat dalgasıyla kabarıp
güz gelince renk attığı yerleri

geldi karların eridiği zaman
emdiği halde baharın nektarından
içten saltanat kurup dıştan zevale dönen
hatırasıyla yakın geçmişinin
nasiplendiği kimyasına girdiği
her gün bir şekle giren armağan
göğesaldığı parıltı toprağa yumuşama
ve içe doğuş halinde yaydığı ümitlerin
süzerek ilham ettiği gibi
kış emzirdi
tazelığı özleyen buruşmuş kabukları
adını çok az kişinin bildiği bitkileri
ve varlıkların ivazsız beklentisini
emzirerek besledi kış

soğuşuyla dıştan bakışla
her canlıya başka sığınak aratan
ama güvenli ama beyaz yorganı altında
ürperti vererek uçuk bakışlara
kış emzirdi
değip geçen her gözün okşamasıyla
çok kişinin durup kaldığı renk tonlarında
tek yaprakla varolan gövertileri

o mevsim sütünü usul usul
bir sızıntı kıvamında sağdı da
bize selam veren eski bir komşu oldu
yuvasız bulutların gri yorganında
ısındı gök gürültüsü günbegün
daha işitilmeden açığa vermeden
cana yakın
bir evcil hayvanın yaptığı gibi
yaklaştı yerleri okşayarak
okşadığı yere armağanlar koyarak
toprak için tohum için gül için
getirdi sessiz sirenini baharın
aynı habere kulak verdiği her canlının
güne doğru fırtınalar birikti

ne el değmedik orman deseniz yeter anlatmaya
ne sonsuz renk cümbüşü doğanın
her canlı bir kez daha burada
kristal olup ışıyor özsuyla
arkalıyor onu birikmiş fırtınanın
heybet kapısı olan sakın azameti
yumuşayan yalnız toprak değil yalnız ağaç
yalnız dal değil
dinledikçe baharın sessiz sirenini
kıpırdıyor çelimsiz sandığımız çimenler
isa nefesi değmiş gibi

CESARET

yenilmek mesele değil
ilham eder bir daha denemeyi
balta yemiş bir ağacın
sürgün vermesi gibi

emek yüzüstü ve herşey ortadaysa
ortada bir şey yok demektir
ve olacağı da onlar için
varsa buna sevineni

tekrar yöneliyoruz imkânsızın gününe
yok kimsenin çünkü zaferi
mümkünlere bakıp değer mi deme
arzuyla dengeliyoruz vazgeçiş

BÂBÎÂLÎ'NİN ÜÇ DÖNEMİ

bir zamanlar ben de
 dolanıp durdum bâbîâlîde
 sağlı sollu acemi rüzgârların
 hedefsiz kasırgaya dönüşmesiyle
 titrek ışığını korumaya çalışan
 birkaç mum kalmıştı birkaç köşede
 yıpranmış saçakları
 ve bakımsız dış duvarlarıyla
 tarih kokan gazete binalarının
 çekip gitme vaktiymiş meğer
 uzak yerlerdeki kalelerine
 bâbîâlî bir hayaldi gerçekte
 büyük gerçekler pişiyorken
 küçük gerçekler ezip geçtiği halde
 büyük düşlerin
 serpilip gittiği keyfince
 küçük dergilerin mahzenlerinde
 çağaloğlu ve bayazıt kahvelerinde
 demir atayım dedim
 kimbilir kaçınıcı kere
 göçtü göçecek bâbîâlî
 bir kere daha bitti tükendi
 denildiği günlerde

azameti büsbütün yoktu diyemem
 hiç olmasa hayalimizde
 bab-ı humayundan
 bab-üsselama uzanan bahçede
 bağdat gibi hicaz gibi
 trablusgarp gibi uzak illerden
 yenilir yutulur haberlerle gelen
 ulaklar koşuştururken
 mektupçuların telaşı vardı
 gerçek bâbîâlîde
 ser çıkar sır çıkmazdı kolay kolay
 sefirlerin yeni bilgilerle geldiği
 vüzeranın ümeranın
 divan üyeleri ve bilcümle küberanın
 ayrıntıyla çizilmiş bir tertip gereğince
 sıra sıra dizildiği saray içinde
 bilmediğimiz bir azamet saklı kalırdı
 yakın mahallelerdeyse
 paşa konaklarından köşklerden
 sızacak bir haber beklenirdi
 şerbetçi dükkânlarıyla kahvelerde
 napolyon mısır'a girmeden önce

sonra bürokrasinin
 dışa doğru dillenişi
 içinden çıkılmaz devlet işi
 kollu ve çarklı makineler
 yoğurmaktayken
 bir batıp bir çıkan gazeteleri
 bâbîâlî bürokrasisinin
 kısa süren parlak dönemi geldi
 enderun-ı humayundan yetişen
 ya ilk fırsatta bir gazete kurdu
 ya da geçti başına bir gazetenin
 buldu yolunu verip veriştirmenin
 muhbir suavi basiret ali
 devir vakit tercüman
 bâbîâlî baskını çırağan hamlesi
 bâbîâlî artık matbuat âlemiydi
 ince fikirler de elbet
 artık orada yeşerecekti
 müteverrim kızlar alırken
 şiirde yaşlanmayan tazelerin yerini
 bozgun günlerinde teselli edemezdi
 kimseyi boğaz'ın güzelliği

bindokuzyüzlerin son çeyreğinde
 ahşap evlerden çıkarak gelen
 taşrayı buralara getiren
 titrek bir aleve dokunabilen
 bunu bir şans sayıyordu
 söndürülmüş birer mum ellerinde
 kıvılcım ateşi arıyordu
 kavurucu yangın yerinde
 hikâyesi akla ziyan
 “taş atan bizden attıran bizden değil”
 modası çıkmıştı bir de
 bâbîâlî artık
 bâbîâliden başka herşeydi
 simgeleri birer birer göçerken
 bir hercümerce tanıklık etti
 peşinden sürükledi yücelikleri
 her konu orda başladı orda bitmedi
 merakı eksilmeyen bense
 biterken bizi de bitirmeyen
 ardında bir şey var dedirten
 bitişlerin düştüm peşine
 postu serdim
 hayâlde mekân tutan bâbîâliye

shakespeare
“dünya bir sahnedir” demiş
“erkek ve kadın biri çıkar biri girer”
görünürken orada hayat ve kader
x-pirin oyununda rol kabul edemezdim
çok teklif aldım kapıyı yeğledim
benim oyunum benim gerçeğim

BULUŞMA

bu toprağı boş kalır sanma
eksilmez arzuyla iz sürenlerin
kimi gitti kimi gelecek

yol bilmeseydirdim bilmeseydi
saf yürekle kapıya erenlerin
kimi gitti kimi gelecek

yerleşip otele pencereden bakınca
gördüğünden irkilenlerin
kimi gitti kimi gelecek

işaretler karışmış diye burada
bakışıyla aynayı silenlerin
kimi gitti kimi gelecek

tanışıp mahşeri karmaşayla
bugünden sarsılan yüreklerin
kimi gitti kimi gelecek

özetlenip menkıbesi yazılsa
koca bir destana dönenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ister oku adını ister okuma
bir kere kayda girenlerin
kimi gitti kimi gelecek

ya sayısı dersin bir şey diyemem
hafızada sayısız yer edenlerin
kimi gitti kimi gelecek

senden öncekine bunu söyledim
duyacağı aynı söz yarınkilerin:
kimi gitti kimi gelecek